

Een monument verdwijnt, maar de verhalen blijven

OBBICHT – De oude kerk van Obbicht is niet meer. Een kale ontluisterde toren staat nog overeind als een desolaat monument van wat eens 'de kirk' van de Obbichtenaren was. Tijdens de sloop heeft deze kerk weer tal herinneringen opgeroepen. Ook worden dezer dagen vele oude verhalen die over deze kerk de ronde hebben gedaan en waarvan er gelukkig de nodige zijn opgetekend, weer opgehaald. Een ervan staat in het in 1981 verschenen boekje 'De Maas, de Meister en de Kirk', dat een aantal verhalen uit Obbicht bevat, verzameld door Jan Demandt en Harry Op den Kamp en dat van illustraties werd voorzien door Jos Quaedackers.

Het verhaal heet 'De pestoor en de meister' en werd verteld door de 81-jarige Thomas Janssen, een half jaar voor zijn overlijden, namelijk op 2 februari 1978: Pastoor J.H. Dohmen, die in Obbicht pastoor was van 1884 tot 1891, had herrie met mijn papa.

Het werd op de duur zo erg, dat mijn vader en de burgemeester niet meer in Obbicht naar de kerk gingen. Iedere zondag gingen zij in Grevenbicht naar de hoogmis. Wat was de reden van deze twist? 'Loester'.....

De pastoor zag niets in het onderwijs. Vanaf de preekstoel ageerde hij tegen de kinderen, die naar school gingen. Hij wilde niet dat die 'geleerd' werden. De kinderen zouden veel gelukkiger zijn, als ze niet geleerd waren. Zelfs dreigde hij de ouders met het opzeggen van de pacht van het kerkland, als ze hun kinderen niet van school namen. En de kerk had nogal wat land in bezit in die tijd, dus waren er ook veel pachters. Ook had de pastoor voor eigen rekening een huis laten bouwen naast de onderwijzerswoning, om de meester te pesten. Ons huis had nl. kleine raampjes en zodoende werd alle licht weggenomen door het huis van de pastoor. Hij verhuurde dit aan de 'snieder'. Ik weet niet wie de pastoor heeft 'weggekregen'. Ik weet wel dat er 'op versjillende plaatse de vaan oetstook toen er (dae

gek) vertroch nao Meerloo'. Zijn opvolger pastoor A.J. Habets (pastoor van 1891 tot 1901) was goed bevriend met mijn vader. Hij kwam vaak bij ons thuis. Ik werd toen misdienaar, later zelfs overste van de koorjongens. Ik herinner mij dat ik ooit van de miswijn heb gedronken (de fles stond in een nis achter het altaar). Ik werd toen betrapt door de koster. Drie nachten voor het biechten heb ik niet kunnen slapen, zo zat ik erover in, dat hij het thuis zou vertellen. Gelukkig vatte de pastoor het lakoniek op, maar de fles was verdwenen de dag na het biechten. Pastoor Habets kwam ook vaak op het kasteel... en dan werd een goede fles wijn gedronken.

Ik weet nog dat hij ooit 'zao zaat is gewaes, dat er - mit permis-sie - mos euvergaeve onger de mis' de volgende dag. Hij had toen ook het jaarlijkse geschenk van de kerstboom ontvangen. Ook de Obbichtse armen kregen altijd wat van de kerstboom van het kasteel.

KD 10 april '84.